

Nebývá zvykem, aby se novináři pletli do řemesla mistrům zvuku a naopak. A když se tak stane, můžeme směle vzít za pravdu Jeronýma Lešnera a jeho Zvukařskou, že nejvíc "umí" zvukař a kapela na podiu už jen "čumí". Tak jsem jednou jedinkrát zafušoval do řemesla všem Suchým a Jindrákům a troufl si nejen na [Kámen úrazu](#) z Prahy, ale hlavně na plzeňskou [Strašlivou podívanou](#).

Někdy čtrnáct dní před slavnostmi na tvrzi Mrač u Benešova mi zavolala frontmanka kapely Kámen úrazu Danko Sedláčková, že jim vypadl zvukař a jestli bych nezaskočil. Drobnou zkušenost právě s touto kapelou jsem již měl, neboť jsme "Stouny" zvučili s kamarádem zvukařem ve Vesuvu a já byl zvědav, zda-li si už mohu troufnout na samostatnou činnost.

Vyjeli jsme v pátek. S ženskou částí kapely (plus Michal Aron) a několika kapelními fanoušky jsme v mračské hospůdce prolili hrdlo zlatavým mokem, abychom ještě před půlnocí ulehli ve stanech. Danko přespala v mém a nutno podotknout, že jsme ještě notnou chvíli probírali témata zasvěcená hudbě a tvůrčímu procesu aneb, jak vzniká píseň.

Ráno přijel Martin Lasevič a jali jsme se stavět aparát. Tady někde se začala má malá zvukařská kulišárna. Řeknu Vám, že žádný med to není. Během toho dne jsem si uvědomil, kolik omylů může panovat mezi muzikanty o zvukařích a naopak. Samozřejmě, že můj úhel pohledu je pořád dost zkreslen o fakt, že jestli se za něco nepovažuji, tak rozhodně za kvalitního zvukaře.

Kámen úrazu mi sednul mnohem lépe, než Strašlivka. Z prvního hlediska proto, že obsadí na mixpultu mnohem méně šavlí a to ulehčuje celkové nazvučení. Z druhého hlediska pak prostě i proto, že aranže Kamene úrazu jsou relativně jednoduché, neboť je jejich hudba postavena na vícehlasu a melodii, než na souzvuku různých nástrojů a kvantitě sólíček.

Strašlivá podívaná byl doslova oříšek nejvyšší. Kapelníka Petra Merxbauera jsem pravděpodobně pěkně rozladil a naštvál, neboť nazvučit jejich 11 nástrojů (počítám i zpěvy) během cca 10 minut byl pro mne těžší úkol. Nakonec zvuk venku byl asi bližší mé představě než ten v monitorech, což mi Petr dal sežrat několika rádoby vtipnými poznámkami o zvukařských experimentech.

Strašlivá podívaná se zachovala profesionálně a odehrála velmi kvalitní koncert. Narozdíl od

Kamene úrazu jsem je slyšel poprvé, ač o nich samotných jsem četl již dříve. Strašlivka hraje standardní vícenástrojový folk, což činí jejich hudbu pestrou, s prvky pseudostředověké, ale té historičnosti tam není dost na to, abych je zařadil po boku Klíče nebo Ginevry. Přesto je to hudba živá (až živelná) a chytlavá. O svém mluví i rychlost, s jakou se po vystoupení prodávala jejich 3 CD (na mě zbyla už jen dvě, to nejstarší si musím ke své smůle objednat dobírkou).

Obě kapely si zahrály celkem dvakrát. Mezi a po koncertech se svedly dvě bitvy. Já si alespoň při balení aparátu a stanu užil trošku z té druhé - mušketýrské. Ale ani krásné slunečné počasí, které po celou sobotu vládlo, mne na Mračské tvrzi nemohlo udržet. Čekaly mne ještě jiné povinnosti. Mezi nimi i hodnocení mého zvukařského výkonu. Inu, co bych si nalhával, ještě se mám co učit. Než jsme s Blankou Matouškovou a Dankou Sedláčkovou vyrazili na Prahu, ještě jsem si prohlédl zboží na stáncích a nechal v sobě dozrát kouzlo posledních 24 hodin. Protože, ať už se Vám milí muzikanti či diváci zvuk líbil nebo ne, já se bavil a učil zároveň. A příště se se mnou možná (v kladném slova smyslu) pobavíte i Vy.

Pokud se Vám zdál tento článek jako sci-fi příběh a ptákovina zároveň, pak vězte, že vše zde uvedené je pravda pravdoucí. Rád bych se touto cestou omluvil Strašlivé podívané za nepříjemné hraní a Vám všem slibuji, že se příště vynasnažím být lepším zvukařem, pokud ještě někdy budu natolik troufalý, abych si sbíral materiál na další článek "Ušima zvukaře II." Možná za rok v Mrači s řízky Kamene úrazu a třeba i se Strašlivou podívanou na příjemnou poslouchanou.

odvážný (ne)zvukař